

РЕШЕНИЕ

№ 1304

гр. София, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Хрипсима К. Мъгърдичян Въззивно гражданско дело № 20221100505816 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 29.01.2022 год., постановено по гр.дело №21944/2015 год. по описа на СРС, ГО, 54 с-в, са отхвърлени възраженията с правно основание чл. 76 ЗН за обявяване за относително недействителни по отношение на А. Д. Н. на договори за прехвърляне на недвижими имоти срещу задължение за издръжка и гледане, обективирани в нотариален акт от 26.08.2013 год. за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане №161, том 2, рег.№7792, дело № 318 от 2013г., нотариален акт от 27.09.2013 год. за прехвърляне на идеални части от недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане №181, том 2, рег.№3358, дело №328 от 2013 год. и нотариален акт от 16.12.2013 год. за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане №162, том 2, рег.№3619, дело №361 от 2013 год., в частите им, с които М.Р. Н. се е разпоредила в полза на Р. Д. Н. със собствените си, наследени от Д.А.Н., идеални части от недвижими имоти, както следва: 1/ **1/6 идеална част от апартамент № 6**, находящ се в гр. София, Столична община, район „Изгрев“, ул. „*****“ в жилищната сграда на блок № 218, на трети етаж, състоящ се от две стаи, дневна, столова, кабинет и кухня и други сервизни помещения, е площ от 136.77 кв.м., представляващ съгласно схема №15-515645 от 17.05.2021 год., издадена от СГКК- гр. София, самостоятелен обект в сграда с идентификатор **68134.802.2105.1.6** по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед №РД-18-95/18.12.2015 год. на изпълнителния директор на АГКК, с последно изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри, засягащо самостоятелния обект, от

17.05.2021 год.; **2/ 1/6 идеална част** от поземлен имот /дворно място/, целият с площ от 588 кв.м., съставляващ **урегулиран поземлен имот Х-215 в квартал 29 по регулационния план на курорт Долна баня**, одобрен със заповеди №№3226 от 1966 год., ЛЦ-01-377 от 06.04.1990 год. и РД-15.20 от 17.02.2004 год. на кмета на общ. Долна баня, ведно с построената в имота **масивна вилна сграда** със застроена площ от 48 кв.м., състояща се от мазе, етаж и тавански етаж, при граници на имота: улица, УПИ- XI- 276, УПИ IX- 275, е административен адрес на имота: общ.Долна баня, с.Свети Спас, ул.,*****; и **3/ 1/3 идеална част** от поземлен имот, представляващ съгласно скица №15-18176 от 19.01.2015 год., издадена от СГКК- гр. Пазарджик, **поземлен имот е идентификатор 02837.8.72** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр.Батак, общ.Батак, обл.Пазарджик, одобрени със Заповед № РД-18-10 от 12.04.2011 год. на изпълнителния директор на АГКК, находящ се в местността „Горни Казани“, целият е площ от 4 777 кв.м.; отхвърлено е възражението на А. Д. Н. с правно основание чл. 30, ал. 1 ЗН за възстановяване на запазената й част от наследството на Д.А.Н., починал на 20.01.2012г., чрез намаляване на дарението, обективизирано в нотариален акт от 24.03.2009 год. за дарение на недвижим имот №133, том 1, рег.№1660, дело №120 от 2009 год., в частта му, с която Д.А.Н. е дарил на Р. Д. Н., правото си на собственост върху следния недвижим имот: **гараж № 18**, находящ се в гр. София, кв.*****, в сградата на ул.*****, със застроена площ 19.20 кв.м., представляващ съгласно схема №15-414639 от 18.04.2021 год., издадена от СГКК-гр. София, самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.802.2099.9.18 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. София, одобрени със Заповед № РД-1895/18.12.2015 год. на изпълнителния директор на АГКК; допуснато е на основание чл. 34, ал. 1 ЗС да се извърши делба между Р. Д. Н.- Н. и А. Д. Н. на следните техни собствени недвижими имоти и при квоти, както следва: 1/ поземлен имот /дворно място/, целият с площ от 588 кв.м., съставляващ **урегулиран поземлен имот Х-215 в квартал 29 по регулационния план на курорт Долна баня**, одобрен със заповеди №№3226 от 1966г., ЛЦ-01-377 от 06.04.1990 год. и РД-15.20 от 17.02.2004 год. на кмета на общ. Долна баня, ведно с построената в имота **масивна вилна сграда** със застроена площ от 48 кв.м., състояща се от мазе, етаж и тавански етаж, при граници на имота: улица, УПИ- XI- 276, УПИ IX- 275, с административен адрес на имота: общ.Долна баня, с.Свети Спас, ул.,*****, при следните квоти: **5/6 идеални части** – за Р. Д. Н. и **1/6 идеална част** – за А. Д. Н. и 2/ поземлен имот, представляващ съгласно скица №15-18176/19.01.2015 год., издадена от СГКК-гр. Пазарджик, **поземлен имот с идентификатор 02837.8.72** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Батак, общ. Батак, обл. Пазарджик, одобрени със Заповед №РД-18-10 от 12.04.2011 год. на изпълнителния директор на АГКК, находящ се в местността „Горни Казани“, целият с площ от 4 777 кв.м., а по документ за собственост 4 767 кв.м., с трайно предназначение на територията: земеделска, начин на трайно ползване: ливада, при съсед: поземлени имоти с идентификатори 02837.8.128, 02837.8.20, 02837.8.73, 02837.8.74, 02837.8.22, 02837.8.23, 02837.8.94, 02837.8.95, 02837.8.75, при следните квоти: **2/3 идеални части** – за Р. Д. Н.- Н. и **1/3 идеална част** – за А. Д. Н., като е отхвърлен искът за делба по отношение на следните недвижими имоти: 1/ **апартамент № 6**, находящ се в гр.София, Столична община, район

„Изгрев“, ул.,***** в жилищната сграда на *****, на трети етаж, състоящ се от две стаи, дневна, столова, кабинет и кухня и други сервизни помещения, с площ от 136.77 кв. м., представляващ съгласно схема №15-515645 от 17.05.2021 год., издадена от СГКК-гр. София, самостоятелен обект в сграда с идентификатор **68134.802.2105.1.6** по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед №РД-18-95 от 18.12.2015 год. на изпълнителния директор на АГКК, с последно изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри, засягащо самостоятелния обект, от 17.05.2021 год., с адрес на имота: гр.София, район „Изгрев“, кв.*****, ул.,*****, бл***** находящ се в сграда с идентификатор 68134.802.2105.1, с предназначение на самостоятелния обект – жилище, апартамент, брой нива на обекта – 1, с посочена в документа площ от 136.77 кв. м., при съседни на самостоятелния обект: на същия етаж имот с идентификатор 68134.802.2105.1.5, под обекта имот с идентификатор 68134.802.2105.1.3 и над обекта имот с идентификатор 68134.802.2105.1.9, ведно е прилежащото мазе №6, с площ от 5 кв.м., заедно е 3.532 % идеални части от общите части на сградата и 2/ **гараж №18**, находящ се в гр. София, кв.*****, в сградата на ул.*****, със застроена площ 19.20 кв.м., представляващ съгласно схема №15-414639 от 18.04.2021 год., издадена от СГКК-гр.София, самостоятелен обект в сграда с идентификатор **68134.802.2099.9.18** по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр.София, одобрени със Заповед №РД-1895 от 18.12.2015 год. на изпълнителния директор на АГКК, с адрес на имота: гр.София, район „Изгрев“, ул.*****, бл*****, находящ се на етаж – 1 в сграда с идентификатор 68134.802.2099.9, с предназначение: хангар, депо, гараж, с предназначение на самостоятелния обект: гараж в сграда, нива на обекта: 1, при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж имот с идентификатор 68134.802.2099.9.17, имот с идентификатор 68134.802.2099.9.19, под обекта: няма, над обекта: няма.

Срещу решението в частта му, в която са отхвърлени исквете за делба на апартамент №6 и гараж №18 /както и възраженията по чл. 76 ЗН и по чл. 30 ЗН, които имат за предмет тези имоти/, е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответницата А. Д. Н.. Жалбоподателката поддържа, че публичната продан на апартамент №6 не била направила ищцата Р. Н. негов изключителен собственик, а тя била придобила само притежаваната от ответницата 1/6 ид.ч. от него. Съгласно разпоредбата на чл. 76 ЗН, майката на страните не могла да се разпорежи с наследствената си 1/6 ид.ч. от имота, поради което и същият бил съсобствен между М. Н. и Р. Н., при квоти съответно по 1/6 ид.ч. и 5/6 ид.ч. Неправилно първоинстанционният съд бил приел, че не е осъществен фактическия състав по чл. 76 ЗН, както и че възражението по чл. 30 ЗН е неоснователно. Запазената част на ответницата била накърнена, тъй като били очевидни целеното увреждане, обезнаследяване на другия наследник. А този мотив несъмнено нарушавал добрите нрави и опорочавал сделките до степен на нищожност. Неправилен бил и механизмът на изчисляване на разполагаемата и запазена част. Ето защо моли решението на СРС да бъде отменено в обжалваната му част, а исквете за делба – уважени.

Ответницата по жалбата Р. Д. Н. счита, че решението на СРС следва да бъде потвърдено в обжалваната му част. Поддържа, че правилно първоинстанционният съд бил

приел, че възражението по чл. 76 ЗН е неоснователно, тъй като сделката между ищцата и М.Р. Иванова била между наследници, т.е. идеалните части не били прехвърлени на трето за кръга на наследниците лице и не се накърнявали интересите им, а сделката увеличавала само частта на наследника – приобретател по нея, а от друга страна поради това, че посочената норма визирала само разпореждане с вещни права, придобити по наследство, като не се прилагала по отношение на права, които прехвърлителят притежавал въз основа на друг придобивен способ – в частност прекратяване на съпругеска имуществена общност между наследодателя на страните и М. Н. /негова съпруга/. Правилно СРС бил приел, че възражението по чл. 30 ЗН е неоснователно, а възражението за нищожност на алеаторния договор се релевирано за първи път във въззивната жалба на ответницата. Отделно от това същото било и неоснователно тъй като сделката не противоречала на добрите нрави.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявени са за разглеждане иск за делба с правно основание чл. 34, ал. 1 ЗН във фазата на допускането, както и възражения с правно основание чл. 76 ЗН и с правно основание чл. 30 ЗН.

Следва да бъде изрично посочено, че производството по съдебна делба е особено съдебно исково производство, в което се установява и принудително се осъществява потестативното право на делба. С право на делба се ползва всеки участник в имуществената общност – чл. 34 ЗС. То се осъществява като се слага край на имуществената общност спрямо всички нейни участници. Поради това съдебната делба осъществява не само правото на делба на ищеца, а и правото на делба на ответника, освен ако ищецът няма право на делба и ответникът желае да остане неделен. Тази особеност на съдебната делба се отразява и върху положението на страните. Всеки съделител, който не отрича допустимостта на съдебната делба /както е и в частност/ има в нея двойно качество – на ищец относно своето право на делба и на ответник – относно правото на делба на другия съделител /съделители/. В този смисъл за ответницата е налице правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение в частта му, в която е отхвърлен искът за делба на апартамент №6 и гараж №18.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваната му част. Не е допуснато нарушение на императивни правила.

Решението е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Безспорно е във въззивното производство, а и въз основа на съвкупната преценка на

събраните доказателства по делото се установява, че на 03.03.1975 год. Д.А.Н. и М.Р. Н. са придобили по време на брака си правото на собственост върху процесния апартамент №6, находящ се в гр.София, на ул.,*****, бл.***** в режим на съпругеска имуществена общност – виж чл. 19 СК от 1985 год., която е била прекратена със смъртта на Д.А.Н., настъпила на 20.01.2012 год.

Съгласно § 4 от ПЗР на СК от 2009 год. вр. с чл. 28 СК от 2009 и чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗН правата по отношение на този имот са, както следва: 4/6 ид.ч. за преживялата съпруга М.Р. Н. /1/2 ид.ч. – делът ѝ при прекратяване на съпругеската имуществена общност + 1/6 ид.ч. – делът ѝ по наследство/ и по 1/6 ид.ч. за низходящите Р. Д. Н. и А. Д. Н..

На 26.08.2013 год. М.Р. Н. е прехвърлила на дъщеря си Р. Д. Н. 2/3 ид.ч. /т.е. 4/6 идч./ от процесния апартамент срещу задължение за издръжка и гледане, при което последната е станала титуляр на общо 5/6 ид.ч. от този имот /виж § 4, ал. 2 от ПЗР на СК от 2009 год. вр. с чл. 33, ал. 1 СК от 2009 год., предвид избрания от нея и съпруга ѝ А-Г- Н., сключили брак на 26.09.1992 год., режим на имуществена разделност/.

По силата на постановление от 10.02.2017 год., което е влязло в сила на 09.08.2017 год., по изпълнително дело №20128500400533 по описа на частен съдебен изпълнител А.Б., с рег.№850 на КЧСИ, издадено след проведена публична продаж, ищцата Р. Д. Н. е придобила собствената на ответницата А. Д. Н. /длъжник по посоченото изпълнително дело/ 1/6 ид.ч. от процесния апартамент.

Своевременно релевираното от ответницата възражение по чл. 76 ЗН се явява неоснователно, поради следните съображения:

На относителна недействителност по смисъла на чл. 76 ЗН може да се позове само сънаследник, който не се е разпоредил с наследственото имущество, като възражението за относителна недействителност на разпореждането може да се упражни само в първата фаза на делбения процес.

Във връзка с приложението на нормата на чл. 76 ЗН е направено тълкуване в Тълкувателно решение № 1 от 19.05.2004 год. на ВКС по гр. дело № 1/2004 г., ОСГК, с което е прието, че правото да се иска прогласяване на относителна недействителност по чл. 76 ЗН може да бъде упражнено като инцидентен, преюдициален и обуславящ уставновителен иск или чрез възражение, като страх от нищожност на делбата – чл. 75, ал. 2 ЗН, при релевиране на относителна недействителност на акта на разпореждане като главна страна в процеса следва да участва сънаследникът-прехвърлител по заявения иск за делба /което изискване е спазено в частност – М.Р. Н. е била конституирана като главна страна, като в хода на процеса е починала – на 03.01.2022 год. и е оставила за свои наследници по закон дъщерите си Р. Д. Н. и А. Д. Н./, както и приобретателят по сделката – по заявения иск по чл. 76 ЗН. При тази недействителност разпоредителната сделка е действителна, валидно обвързва страните по нея, поражда желаните и целени от тях правни последици и има действие спрямо третите лица, но актът на разпореждане със сънаследствена вещ, изцяло или отчасти, е непротивопоставим по отношение на останалите сънаследници, доколкото с разпоредената вещ не се изчерпва наследството и не се касае до хипотеза на разпореждане

по чл. 212 ЗН, или е налице хипотеза на извършени разпореждания от всички сънаследници със сънаследствения им дял, или разпореждането е между тях, съответно в съдебния исков процес за ликвидирание на съсобствеността, възникнала по наследяване или при иск за собственост относно нейното съществуване, сделката може да бъде обявена за недействителна по чл. 76 ЗН по искане на сънаследника, който не желае в делбата да участва приобретателя по нея.

Това тълкуване е доразвито в практиката на ВКС, като е прието, че съдът дължи произнасяне с отделен диспозитив както в случай, че правото по чл. 76 ЗН бъде упражнено с инцидентен установителен иск, така и в случай, когато правото бъде упражнено с възражение, тъй като мотивите на съда, дори в тях да се съдържат изводи за основателност на възражението, нямат обвързваща сила по отношение на страните, като приобретателят по сделката е ответник по искането, тъй като ако при делбата имотът се падне в дял на друг съделител, разпоредителната сделка ще бъде относително недействителна и в този случай сънаследникът-прехвърлител отговаря спрямо приобретателя по реда на чл. 189 и сл. ЗЗД – Решение № 160 от 30.03.2011 год. на ВКС по гр.дело № 333/2010 год., I г. о., ГК, Решение № 21 от 15.05.2013 год. на ВКС по гр.дело № 741/2012 год., II г. о., ГК и Решение № 32 от 20.04.2021 год. на ВКС по гр.дело № 2217/2020 год., II г. о., ГК.

Разпоредбата на чл. 76 ЗН е ограничителна, тъй като препятства свободното разпореждане с идеални части от наследствените имоти в полза на лица, които са извън кръга на наследниците. Затова тази разпоредба не може да се прилага разширително за хипотези, които не са уредени в закона. Иск или възражение по чл. 76 ЗН може да се предяви по отношение на имот, съсобствеността върху който произтича единствено от наследяване. Целта на тази разпоредба е да защити интересите на наследниците, като обезпечи възможността да получат реален дял от наследството според състоянието му в момента на неговото откриване – в този смисъл са разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 72 от 09.04.1986 год. на ВКС по гр.дело № 36/1985 год., ОСГК, в запазилата действието си негова част относно целта на нормата на чл. 76 ЗН.

Следователно чл. 76 ЗН не намира приложение при наличието на смесена съсобственост – възникнала отчасти в резултат на прекратяване на съпружеска имуществена общност и отчасти – на наследяване, какъвто е именно настоящият случай. Същевременно при съобразяване на приетото в Решение № 56 от 1.08.2022 год. на ВКС по гр. дело № 2242/2021 год., I г. о., ГК, следва да се посочи, че в разглеждания случай атакуваното разпореждане е извършено между наследниците по закон на Д.А.Н. – неговата преживяла съпруга и дъщеря му /ищцата по делото/.

В този смисъл възражението по чл. 76 ЗН е неоснователно, а искът за делба на процесния апартамент подлежи на отхвърляне /тъй като не е съсобствен между страните по делото/, както законосъобразно е приел и първоинстанционният съд.

На следващо място, безспорно е по делото, че Д.А.Н. и М.Р. Н. са придобили по време на брака си правото на собственост върху гараж №18, находящ се в гр.София, в сградата на ул. “*****”, със застроена площ 19.20 кв.м., като на 24.03.2009 год. са го дарили на дъщеря

си Р. Д. Н. /ищцата/.

Своевременно релевираното от ответницата възражение по чл. 30 ЗН за намаляване на извършеното приживе от наследодателя Д.А.Н. в полза на ищцата дарение на този имот /1/2 ид.ч./ се явява неоснователно, поради следните съображения:

Спорът за възстановяване на запазена част има преюдициално значение за наличието или не на съсобственост в дарения имот. При предявено чрез възражение искане по чл. 30 ЗН в съдебното решение се постановява диспозитив по него.

Правото на възстановяване на запазена част е имуществено право – призната от закона възможност на наследника с право на запазена част – чл. 30 вр. с чл. 28, ал. 1 ЗН да поиска от съда да бъдат намалени /отменени/ завещателните и дарствени разпореждания на наследодателя в полза на други лица до размер, с който напълно се удовлетворява неговата запазена част от наследството. Искането за намаляване на завещателни или дарствени разпореждания е самостоятелно субективно потестативно /преобразуващо/ право. Чрез упражняване от наследника по закон на иска по чл. 30, ал. 1 ЗН се търси защита и се реализира субективното му потестативно право на възстановяване на накърнена запазена част от конкретно наследство в резултат на извършени от наследодателя безвъзмездни разпореждания – дарения или завещателни разпореждания. Това потестативно право принадлежи на всеки наследник със запазена част и може да бъде упражнено независимо от правото на другите наследници със запазена част. Като резултат от предявяването на това право чрез иска по чл. 30, ал. 1 ЗН се постига намаляване на завещанието/дарението до размера на запазената част.

Съгласно чл. 29, ал. 3 ЗН, когато наследодателят е оставил низходящи и съпруг, запазената част на съпруга е равна на запазената част на всяка дете, като когато децата са две, както е в частност, разполагаемата част е равна на 1/4, колкото е и запазената част на всяка една от страните по делото.

Ответницата е низходяща на починалия Д.А.Н. и е наследник със запазена част, като ищцата също е наследник със запазена част. Следователно в случая приемането на наследството по опис не е предпоставка за реализиране на правото да се иска възстановяване на запазена част, доколкото надарената е призована към наследяване – виж т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2013 год. на ВКС по тълк.дело № 3/2013 год., ОСГК.

Когато безвъзмездното разпореждане от наследодателя е извършено чрез договор за дарение или завет, изчисляването на размера на запазената и разполагаемата част се извършва при спазване поредността на действията, посочени в чл. 31 ЗН за определяне размера на наследствената маса, в която се остойностяват всички парично оценени активи на наследодателя по цени към момента на откриване на наследството, изваждат се задълженията му, за да се определи чистия актив и мислено се прибавя стойността на извършените безвъзмездни разпореждания – завети и дарения. От така получената цифрова стойност /наследствена маса/ се определя стойността на разполагаемата и запазената част по правилата на чл. 28 и 29 ЗН и съобразно броя на наследниците със запазена част. Преценява се дали наследникът със запазена част може да получи от останалия в

наследството чист актив /без заветите и даренията/ имущество на стойност съответстваща на стойността на запазената му част. Ако това имущество е на по-малка стойност, то е налице накърнение на запазената част, която подлежи на възстановяване. Възстановяването се извършва в натура по правилата на чл. 32 – чл. 35 ЗН в зависимост от вида, броя и времето на извършване на безвъзмездните разпореждания или чрез парично допълване на запазената част в случаите на чл. 36 ЗН.

Следователно, за да бъде осъществена преценка за това дали е накърнено правото на запазена част на ответницата следва да бъде образувана наследствена маса. В наследствената маса трябва да се включат всички имущества, които са принадлежали на наследодателя към момента на смъртта му – чл. 31, ал. 1 ЗН. По делото липсват твърдения и доказателства за задължения на наследодателя.

Няма спор, че към момента на смъртта си Д.А.Н. е притежавал следното имущество: 1/ 1/2 ид.ч. от апартамент №6, находящ се в гр.София, ул.,***** в жилищната сграда на *****, на трети етаж, с площ от 136.77 кв. м. /придобит по време на брака му с М. Н./ – на стойност 108 095 лв.; 2/ 1/2 ид.ч. от поземлен имот, целият с площ от 588 кв.м., съставляващ урегулиран поземлен имот Х-215 в квартал 29 по регулационния план на курорт Долна баня, ведно с построената в имота масивна вилна сграда със застроена площ от 48 кв.м., с административен адрес на имота: общ.Долна баня, с.Свети Спас, ул.,***** /придобит по време на брака му с М. Н./ – на стойност 20 115 лв. и 3/ поземлен имот с идентификатор 02837.8.72, находящ се в местността „Горни Казани“, целият с площ от 4 777 кв.м., а по документ за собственост 4 767 кв.м. /лична собственост на наследодателя/ – на стойност 50 230 лв., или на обща стойност 178 440 лв.

Наследодателят е завещал притежаваната от него 1/2 ид.ч. от гараж №18 /придобит по време на брака с М. Н./ на стойност 13 470 лв. – 1/2 от 26 940 лв.

Горепосочените стойности са определени към релевантния момент – откриване на наследството, съобразно заключението на вещното лице по допуснатата в първоинстанционното производство съдебно-техническа и оценителна експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК подлежи на кредитиране.

Следователно масата по чл. 31 ЗН е на стойност **191 910 лв.** /178 440 лв. + 13 470 лв./. Разполагаемата част на Д.А.Н., определена по правилото на чл. 29, ал. 3 ЗН /доколкото същият е оставил съпруга и две деца/ е 1/4 или **47 977.50 лв.**, колкото е и запазената част на всяка една от страните по делото.

Чистият актив се образува, като се съберат имуществовата, които остават в наследството /активите/, без стойността на дарението. Чистият актив от наследството е в размер на 178 440 лв. /191 910 лв. – 13 470 лв./, като съгласно чл. 5, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗН частта на ответницата е **59 479.99 лв.** /1/6 ид.ч. от апартамент №6 + 1/6 ид.ч. от поземлен имот, съставляващ урегулиран поземлен имот Х-215 в кв. 29 по регулационния план на курорт Долна баня, ведно с построената в имота масивна вилна сграда + 1/3 ид.ч. от поземлен имот с идентификатор 02837.8.72/.

В този смисъл стойността на имуществото, което ответницата ще получи е в размер на

59 479.99 лв., а стойността на запазената ѝ част от наследството възлиза на 47 977.50 лв. Доколкото стойността на имуществото, което ще получи ответницата от чистия актив е по-висока от размера на запазената ѝ част, то следва да се приеме, че не е налице превишаване – запазената част не е накърнена и дарението не подлежи на намаление, както обосновано е приел и първоинстанционният съд. А при липсата на съсобственост между страните по отношение на процесния гараж, претенцията за неговата делба е неоснователна.

Възражението на ответницата за нищожност на договора за дарение на гаража поради противоречие с добрите нрави не следва да бъде обсъждано, тъй като е релевирано за първи път във въззивната ѝ жалба.

Ето защо въззивната жалба следва да бъде отхвърлена, а решението на СРС – потвърдено в обжалваната му част.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 29.01.2022 год., постановено по гр.дело №21944/2015 год. по описа на СРС, ГО, 54 с-в, в обжалваната му част.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____